

I. Fejezet

1. rész

Onësia

A világon a 100. kettős napfelkelte időpontjában egyetlen, észak-dél irányban hosszúkás szárazföld létezett, amit egy őstenger ölelt körbe. A szorítása néhol selymes, simogató, néhol vad és vagdalózó hullámokkal karolgatónak tűnt. Onësiának hívták.

Jól elkülöníthető négy részből állt az ősföld.

Délen hatalmas hegyek törtek az ég felé, étellel gazdag völgyeket magukba zárva. Nem véletlenül volt Völgyesség a neve. A medencékben hatalmas erdők és mezők terültek el, kitöltve az összes teret sziklafaltól sziklafalig. A hegyláncok csúcsai olyan magasak voltak, hogy a napot fele annyi ideig látták a völgyességben lakók, mint a nyitottabb, sík vidéken élők. Szerencséjükre kettő nap ragyogta be az eget, így ha fele annyi ideig is, de dupla mennyiségben fürödhetek az aranyló sugarakban. A szurdokból kimenni barlangi járaton keresztül lehetett, ami átjáró volt egy újabb és újabb színpompába öltözött pillangóknak és madaraknak lakóhelyet adó erdős-mezős völgyességbe. A

világ ezen része – egészen a középső részen húzódó kősvatagig – rengeteg, magas hegyekkel körül zárt, kis katlanból állt. Sólyom szemmel vizsgálva amolyan labirintust láthattunk volna, ha fölējük emelkedünk. Az útvesztő falait alkották a hegyvonulatok, a kiutakat az átjárók nyújtották. Ezek néha zsákutcába torkolltak, ritkábban nagyobb sík sztyeppékbe. Csak egy helyes út vezetett a legészakibb falhoz. Ezt nem ismerte mindenki, így nagyon könnyű volt eltévedni. A Völgységben többségében kisebb falvakban, tanyákon éltek az emberek.

E vidéket, mely a szárazföld legdélibb szelete volt, hatalmas, kősvatagos, szárazabb terület, a Messzelátók földje követte észak felé haladva. Ez alkotta a középső sávját Onësia szárazföldjének. E vidéken gonosz varázslók, szörnyszülöttek lakoztak. Az egyik legnagyobb csoportosulás a Messzelátóké volt, életüknek értelmét az adta, ha a messzeségbe láthattak. Mindent elpusztítottak, ami a látókörükbe került. Szemük a saséhoz hasonlított, na nem a csipásságuk, hanem a távolba látásuk miatt. Nagyon-nagy területet tettek a semmivel egyenlővé bűbájok segítségével. A messze nézés táplálta a gonosz gondolataikat és erejüket. Testüknek ételre és italra nem is volt szüksége. A szemük útjába kerülő dolgokat, élőlényeket azonnal elpusztították, hiszen

attól csökkent az erejük. Ha nem tudtak messze nézni, akkor nem jutottak elég energiához.

A világűrész északi féltekéjén hatalmas dimbesdombos fűvel borított sztyeppe nyújtózkodott. A zöld színeket égbe törő kopasz, szikár hegyek, kőszobrok – amelyek feljegyzések szerint kővé dermedtett itt élő óriások voltak – és furcsa barlanglejárók törtek meg szürke színükkal. Ezen a területen is boszorkányok, mágusok szőtték gonosz terveiket. Erejüket a napfény adta, az árnyékot nem tűrték meg. Egy fa sem maradhatott e vidéken. Házaiknak nem volt fedele, minden árnyékot tükrökkel világítottak meg, hogy sötét folt ne essen erejükön. Ez volt az Árnyékűzők földje.

A legészakibb terület, a negyedik egység egy jeges, senki és semmi által nem lakható tájat rejtett. Egy állandó jelenlévője mégis volt zord külseje ellenére. A hidegen süvítő, fehér illatú orkán, mely élő szövetet érve szúrt, fájdalma csontig hatolt kard nélkül is. Jellemzője miatt magányos lakója volt mindez a tájnak.

A szárazföld hatalmas méreteket öltött, hosszanti irányba több tíz kettős napfelkelte alatt lehetett ellovagolni a két legtávolabbi pontja között. Keresztben jóval rövidebb távolságot mutatott. A szilárd talajt körülvevő óceánt senki nem ismerte igazán, egyesek

szerint nem lehetett rajta körbehajózni, mert a világ szélén a víz a nagy semmibe hullott alá.

2. rész

Elgam

Ebben az elvarázsolt világban, a Völgység legdélebbi pontján, a gonosztól legtávolabb eső emberlakta területen, Fáslakban élt szüleivel Elgam. Egy hatalmas erdő melletti tanya volt az otthonuk. Kisgyermekkorától kijárt apjával a rengetegbe, 6 évesen teljesen önállóan vágta ki élete első fáját. Erdész család volt az övék, sok nemzedékre visszamenőleg favágással foglalkoztak. Fűtöttek vele, abból készítették a bútoraikat. Gyümölcsüket ették, nedveikkel oltották szomszjukat, kereskedtek a saját maguk készítette portékákkal. A fiúnak a növények élete legmeghatározóbb élőlényei voltak. Egyrészt nagyon szerette őket, másrészt a sors fontos feladatát szánt neki védelmük érdekében. Az évek alatt annyit foglalkozott velük, hogy csukott szemmel felismerte az összes fajtát csupán kergük érintéséből, vagy akár illatukról. Folyamatosan tanult, amit nem apja tanított meg neki, azt maga az erdő véste a fejébe.

Ő mindig jókedvű, mosolygós, vékony, de rendkívül bátor fiú volt. Akadt rossz tulajdonsága is, sokszor ijesztette meg valamilyen tettével édesapját. Hiába

mondta neki apja például azt, hogy ne másszon fel a magas fákra, nem hallgatott rá. Eleven gyerekként járta az erdőt. Minden nap, izgatottan várta, hogy apja is végezzen a reggelivel és mehessenek ki a természetbe. Ott érezte igazán jól magát. Az udvarukban háziállatok kapirgáltak, legelésztek. Ha azt hisszük, hogy unalmas élőlényekről van szó, akkor tévedünk. Ők sem voltak szokványos állatkák, ahogy Onësiában semmi sem. A fiú kedvence egy tarka színű, szügyén erősen barnás foltot mutató kecske volt, ami lány létére akkora szarvakkal bírt, hogy a bakok előre köszöntek neki. Melkumnak nevezte el ezt a csodás jószágot. Aranybarna színű szőr fedte a kecskére nem jellemző izmos testét. Háromujjú patás lábfeje feltűnő jelenség volt. Stabilabban és biztosabban tudott járni olyan hegyi utakon is, ami fölött még a madár sem repült el, mert a keskenység látványától leszédült volna a mélybe. Nyakát és homlokát egy megkeményedett kitinszerű anyag védte. Fülei enyhén hosszúak voltak és lógtak. Kedves hangja volt, a „melku-melku” hangzású szavakat ismételte sokféle variációban egymás után. Néha az első „melku”-t nyújtotta el, néha a másodikat, vagy éppen csak röviden gyorsan mondogatta azokat. Aki sokáig vele élt, mint Elgam, pontosan tudta melyik kombináció mit jelent. Jól megértették egymást. Házi kedvencként tartották, húsát sosem ették. Az mérgezést okozott annak, ki szájába vette. Ezeken túl őt

egyébként sem fogyasztották volna el sohasem. Szerették. Kizárólag tojását ették meg és tejét itták. Melkum ugyanis az általunk ismert kecskétől három lábujján kívül abban is eltért, hogy egyszerre tudott tejet és tojást adni. Tőgyének egyik emlőjéből az egyiket, a másiktól a másikat produkálta, de csak az általa elfogadott és szeretett gazdájának. Mindezeket megelőzve már az is kisebb csoda, hogy a két tőgye csak az arra érdemesnek bukkant elő hasa aljából. A tojomány (így hívták arrafelé a tojást) héja olyan keménységet mutatott, hogy csak fejsze törhette meg, az is szikrákat vetett a bontásakor. De a tartalma nem folyt szét, szinte főtt tojás szerű állagot mutatott. A jószágot gyakran fogták kocsi elé, ereje két ökörével ért fel. Izmait csak bátorsága múlta felül. Szemei smaragdzöld színben csillogtak, vonzották az ember tekintetét, megbabonáztak mindenkit. Sohasem pislogott, alvás idejére szemhéja alulról tört fölfelé. Általában Melkummal és a többi állattal játszott a fiú, amíg apjára várt. Ha meghallotta az öreg hívó szavát, akkor már a szíve a torkában dobogott, s csak a növényekre gondolt. Így történt ez azon a reggelen is...

– Gyere fiam, ma megmutatom neked, hogy néz ki egy vörös kirtán.

Elgam nagyot nézett, sohasem hallott erről a fafajtáról. Melkumot befogva kis szekerekön hajtottak ki az erdőbe. Keskeny földes úton rázkódtak órákon át. A

falutól a keleti átjáró felé haladtak, de jóval előtte dél felé irányt váltva a sziklafalak alá siettek. A jószág itt már nyugtalankodott, toporgott. A kirtán fa kedvenc helye volt az itt elnyúló kőfal, amely üregében felgyülemlett tápdús talajban serdült csodálatossá ez a hatalmas törzsű növény. A kirtán nevű ásványból a víz által kimosott tápanyagot a fa szállítóedényei felszívták, vöröses színűre festették a kéreg alatti kambiumot. Innen kapta a nevét. Termése kedvelt, de ritka éteknek számított. A gyümölcs lédús, savanyúan édes, piros színű táplálékot adott a falu lakóinak, ehette ezt ember és állat egyaránt. A gyümölcs érdekessége, hogy, aki azt elfogyasztotta néha olyat látott és hallott, amit más nem. Átkukkantott egy másik világba a belőle lakmározó. A teste nem hagyta el a tájat, de a lelke átkacsintott egy euforikus nem létező látomásba. Sőt, sokan arról számoltak be, hogy az amott érzékeltek tulajdonképpen megmutatták a közeljövőt.

A ritka fafaj egy még ritkább állatnak adott rejtekhelyet, rajta rakott fészket ugyanis a világ legnagyobb hegyi pillangója. A lepkétől a pillangó csak abban különbözött, hogy óriási méreteket öltött, és a virágporon kívül nem vetette meg a hús ízét sem. Hatalmas szemei és szájszerve olyan félelmet keltett abban, aki ránézett, hogy azonnal felállt minden szőr a teste egészén. A szívókájából kijövő sav, – ami előemésztette zsákmányát – a világ legmaróbb anyagának számí-

tott. A hegyek belsejében élt, kisebb madarakkal, rovarokkal is táplálkozott, de kedvenc csemegéje miatt gyakran repült a tengerre. Az itt hánykolódó hatalmasra megnövő algavirágok nektárjait is gyakran szívogetta. Az emberekre teljesen ártalmatlannak bizonyultak nagyságuk ellenére, de a rágószervüket jobb volt kerülni.

Nem sejtették, hogy a fejük felett körözött éppen egy vörös és kék színtől világító hatalmas példány, amely a frissen kikelt pici hegyi pillangókat őrizte.

– Apa nekem még ezt a fát sosem mutattad.

– Mindennek eljön a maga ideje fiam. Most megmutattam. Látod a fának a kérgét? Ha megkarcolod piros nektarint ad néked. Kizárólag a kirtán fa képes erre édes fiam. Ha nem tudod megkarcolni, akkor a leveleiről is megismered, ha megtöröd, ugyanez a nedv jön ki belőle. Semmilyen más fa nem ad ki magából ilyen színű levet. A fája rendkívül értékes, felfűrészelés után azonnal fel kell dolgozni, egy hét alatt gyémánt keménységűre szilárdul a levegőtől. Kicsorbít mindent, ami aztán szeretné kettészelni.

– Emlékszel a vásárőr fejszéjére? Nyele sohasem kopik el. Kirtán fából formálták. Nem véletlen – mondta.

A vásárőr fejszéje azért volt fontos, mert az adta a hossz mértékegységét a birodalomban. Az eladó árucikkek méretét szerették volna egységessé tenni Fás-

lakban. A vásárban egy biztos ember volt, aki minden alkalommal a sorok között sétált. A vásárőr. Ő vigyázott a rendre, felügyelte nem került-e tiltott fa az eladó portékák közé. Nadrágja oldalán hordta számarbőr tartóban a több száz kettős napfelkelte korú fejszéjét. Ezt vették alapul a hosszúság méréséhez.

De hogy hogyan és miért mértek épp egy fejszével meg valamit, ahhoz kapcsolódik egy történet.

Két férfi kissé borbúzós lehelettel azon vitatkozott az áruk között egy szép tavaszi reggelen két madárcsicsergés között a napfénytől átítatott friss levegőn, hogy ki lovának hosszabb a farka. A két ló méreténél fogva nem egy magasságú volt, így farkuk kezdete és vége sem. Nehezen lehetett igazságot tenni. Ahogy a lovak mérete, úgy a szópárbajozók magassága sem volt egyforma. A vásárőr is felfigyelt az egyre hangsúlyosabb vitára, és a körük gyűlő emberek tömegére. Odament, hogy rendet tegyen. Ahogy kibukkant a tömegből, a kisebbik lófarkat lóbáló kikapta a bőrszűtyéből az őrs fejszéjét. Mindenki azt hitte, hogy vagy a nagyobbik lófarkas parasztot csapja agyon vele, vagy a fejsze gazdájának fején lévő ritkán és kócosan álló hajszálakat fésüli meg segítségével. Nem ezeket tette. A hirtelen felbúgó tömeg azt látta, hogy a férfi akrobata mozdulattal a fejszét a kezében megpörgette, úgy,

hogy a fémes felét tartotta kezébe, és éppen kétszer tudta rámérni lovának dús farkára.

– Látod te barom, az én paripámnak 2 fejszényi a farka hossza.

Hirtelen odaugrott ellenfele lovához, amire csak másfélszer fért rá.

– A te lovadé csak 1,5 fejszényi...

Ettől a pillanattól beszélhetünk a „fejszényi” mértékegységről és innen ered a „farokméregetés” kifejezés, amit ma már más esetekre használnak a férfiak...

Ebben a világban a legkisebb egész egység az 1 fejszényi megjelölés lett ezt követően. Egészen pontosan 54,6 centimétert olvashatnánk le, ha a mai mérőszalagot mellé tennénk. Ezt a hosszúságot minden piacon egy mintadarabbal ellenőrizhette bárki. Ezek a mérő cölöpök kirtán fából készültek, mert így annak csonkítása, lereszelése, ha valaki csalni szeretett volna szinte lehetetlen volt kétkezi eszközökkel. Az egységet jelképező cölöpöket minden főbejáratnál elhelyezték. Ez alapján már könnyű volt meghatározni ki mennyi deszkát, oszlopot vagy éppen karót szeretett volna eladni és azért milyen értéket kérhetett cserébe. De használták jószágok marmagasságának megállapításához, vagy éppen a „kinek a lovának van nagyobb farka” rendkívül fontos tény eldöntéséhez.

– Akkor ez rendkívül értékes fa, csodálom, hogy még nem vágták ki az összeset – jegyezte meg Elgam a történetet hallgatva.

– Nem vágthatják, erre csak a császáruk adhat engedélyt, azt is csak nyomós indokkal. Aki ezt megszegi súlyos büntetésre számíthat.

Diskuráltak még egy kicsit a fa többi fontos tulajdonságáról, amikor hatalmas emberi sikításszerű hangot hallottak fejük fölül. Felnéztek és azt látták, hogy egy lepke szárnya egyik csúzliágas közé beszorult. Ekkor tudatosult bennük, hogy épp egy hegyi pillangó, – vagy, ahogy ők hívták pillgó – fészke alatt álltak. Elgam nem volt rest, apja szava ellenére felhúzta az állatszeretete, a bajba került mentésére sietett. Gyorsan mászott, ágról ágra haladt felfelé, nem törődött a magassággal. Kopogtatta vállát a halál szele, de nem nézett hátra, így nem ragadhatta magával. Apja letről óvatosságra intette, fia fülei ezt meg sem hallották. Jó 20 fejszényi magasságban lehetett, mikor hirtelen lecsúszott a lába és közelebből kerülgette halála. Nem nézett ekkor sem a szellemre, ki át akarta húzni a másvilágra. Felkapta fejét a kisebb zuhanás után, a síró kis lepkére koncentrált újra.

A halálközeli állapotban e világban ténylegesen megjelent egy szellem, egy füstszerű fehér zizegő hangot adó lény, ami mindent megtett, hogy az embert biztonságosan elérje a halál. Egy ellensége volt a jelenségnek, ha

nem foglalkoztak vele. Kisgyermekkorban, mikor már tudattal rendelkeztek az emberek, elsőik közt tanulta meg mindenki, hogy mit tegyen, ha megjelenik. Félő ember nem létezett, őt azonnal elragadta. Godosz volt a rettegés átka, amelyet az óidőben a boszorkányok szórtak e világrészre.

Elgam abban a magasságban és az esés következtében találkozott az átokkal, ezért jelent meg a lidérc. Nem törődött vele, haladt a rovarfióka megsegítésére. Így tolta vissza a láthatatlan ajtón átlépő kísértetet, ki hoppon maradt. A fiú esését felfogta egy nagy ág, melyben megkapaszkodva megúsza a földre zuhanást. Apja már a fejét fogta, szemét eltakarta, nem bírta idegekkel. Melkum is felfelé nézett és a veszélyes helyzetek során jellegzetes hangjával biztatta a fiút. Néha dobbantott egy nagyot, mintha fel akarna szökenni hozzá, hogy megmentsse barátját. A pillómentő lenézett és nyugalomra intette apját és kedvenc háziállatát is, már-már idegesítette aggodásuk. Felért végül a fészek aljáig. A méretét jól mutatta, hogy Elgam mikor kinyúlt alóla a széléig, hogy felhúzza magát, nem érte el a peremét. Ki kellett mennie egy ágvégre. Óvatosan lépkedett, mert apja azt is elmesélte, hogy a kirtán fa, amíg kéregben van, nem tud kikeményedni, törékeny és nedves állagú, vastagsága ellenére is. Ott fent pedig igencsak vékonykák az ágacskák. Taktikát változtatott, inkább visszafordult az ágvégről és átvere-

kedte magát a puha szöszökből összerakott fészken keresztül. Feljutott a pillangólakba. A fészekben 5 éhes száj várta az anyját, helyette kapták a vézna fiúcskát. Furcsállották. Aztán az éhség győzött, neki akartak esni. A megmentő ezzel nem számolt, hirtelen nem is tudta, hogy a mélybe ugorjon, vagy mit csináljon. A felfelé készített járat eltűnt, a fészekanyag visszarúgva eltömítette mászójáratát. Szerencse, hogy nála volt fahusángja, amelyet az erdőben lakó farkasszerű lények miatt tartott magánál, illetve ezzel kalapálta be az ékeket fadöntéskor. Kapóra jött neki, mert így távol tudta tartani az éhes lepkécskéket. Anyjuk méretéhez képest kicsik voltak, de annál harciasabban küzdöttek egy-egy falat húsáért. Fiatal korukban a nektáron kívül rovarokat is fogyasztottak. Valamiféle hernyónak nézhették a kisebbik erdészt. A fészek szélére hasalva egy gyors mozdulattal felhúzta a bajba jutottat, feje fölött hátralendítve bedobta testvérei közé, mielőtt azok darabokra csipkedik kukacnak vélt testét. A pirosas-kékes színek már ebben az időszakban is látszótak rajtuk.

– Kisfiam most már jer le, nehogy jöjjön az édesanyjuk.

Ahogy ezt kimondta az aggódó apa hatalmas árnyék jelent meg a talajon. Nem hallott még senki hetedhét határban arról, hogy egy pillgó embert taszított volna át a másvilág nyitott ajtaján, de abban a magasság-

ban bármi megeshetett, illetve leeshetett. Alig küzdött meg a pár hetes fiókákkal, elérte egy újabb veszély, jött a morcos mama. Jól jelezte az események súlyát a halállal lepaktált lidérc ismételt megjelenése. Nem volt más választása, ugrania kellett. A fészek egyik felén a sziklafal támasztotta az éhes utódokat, alatta a lombos fa, másik irányban pedig a faluig ellátó magasság és távolság ült rá a tájra. Körülötte a nagy és havas hegycsúcsok, a hatalmas erdő. A lepkemama miatt nem csodálhatta sokáig a fákat, sürgősebb dolga akadt Elgamnak, le kellett ugrania. Az apja melletti szekeret választotta. Szerencsére idefelé megálltak kasszálni Melkumnak, így a szénapárnával kibélelt kordérra zuhant. Az ugrás pillanatában a sötétség beérte. Fejét Elgam lehúzta, így a szárnyak találat nélkül záródtak össze. Szárnycsapásaival akarta a végső kenetet megadni a kisfiúnak az óriáspillgő. A kocsira puffant, a kék és piros óriásrovar hoppon maradt, s a lidérc is elillant. Ez utóbbinak útját mutatta Melkum is, ki azonnal elé állt, felállt két lábra, hangja üvöltésbe változott át, megvédte gazdáját. A pillangó, nem mert a kecske fején lévő bőrkeményedés miatt kockáztatni, inkább fiókái védelmére visszasietett a fészekhez. Tudta, ha az a fej nekiront, utódai árván maradnak. Mikor a lepkemama visszaért, kiállt a fészek szélére, kitérta szárnyait, lenézett és visított, olyan élesen, hogy fülüket befogva is kellemetlen dobhártyaszaggató él-

ményben volt részük az alatta állóknak. A süketítő hangjával párhuzamosan pirosuló feje szinte villogott a szemekben, vakítóan pulzált.

– Te hálátlan dög. Méghogy a pillangóknak nincs hangjuk.

– Ne szitkozódj édes fiam, ő csak teszi, amit diktál neki az ösztöne.

Hazafelé tartottak, kezdetben siettek, majd lenyugodva cammogtak. A szekér kerekét néha megdobta egy az út porában megbújó kő, de az utasok ezt megszokták. Vissza-visszanéztek, már távol jártak, de a fa, a piros és kék szín még innen is félelmetesnek tűnt. Bizonyára a fióka elmesélte, hogy segített neki a fiú, mert azt követően nem támadta őket, sokkal inkább köszönő köröket és kellemes hangokat hallatott fölöttük. Mintha elnézést kérve köszönte volna meg Elgam tettét.

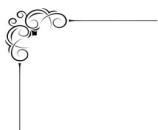
– Ezt megúsztuk. Biztosan rájött, miért törtem be otthonába.

– Nem sokon múltott fiam. Ha leestél volna még jól el is verlek az biztos. Meggondolatlan vagy, anyádra ütöttél. Persze a természetimádatod tőlem örökölted.

– Na de édesapám, azt a szegény pillangócskát hagytam volna megfulladni ott az ágak között?

– Híjnye!

Szólt Melkumnak az öreg, és a szárral balra irányította, de végül a kökénybokrot jobbról kerülték ki.

3. rész

A Nagy mesterségek próbája

Elgamnak volt egy gyerekkori barátja. Csodálatos közös kalandjaik azonban nem sokáig tartottak, mindkettőjük nagy bánatára Urir még gyerekként elköltözött családjával. Fászlakból ők is tanyára vándoroltak, de a Völgség másik felébe. Ritkán találkoztak, szinte csak a fákon keresztül tartották a kapcsolatot egymással. Ha üzenhetnékjük akadt, akkor kibattyogtak az éppen ráérő szülővel a hasított törzsű fához. A felnőtt, ujjbegyével szépen lassan megformálta a betűket a fa simára fejszézett, kéregtől megtisztított részén, azokból szavak, majd mondatok lettek. Elgam olvasni tudó felmenőinek valamelyikével szintén kísértalt az üzenetért. Az írástudó rátette kezét a hasítás alá a kéregre, ahol szépen lassan a betűket megjelenítő részen kirajzolódtak a betűk és az írásjelek egymás után. Azt összeolvasták és máris sok mindent megtudtak egymásról. Válaszát hasonló módon tudta Urir visszaküldeni Elgamnak. A növény úgy jelezte, hogy van üzenet a törzsben, hogy illóanyagot bocsájtott ki, aminek hatása kilométerekre elért. A vonzódás illatát a kis üzenőke nevű madárka becserkészte, és a fa ágára ülve

párási énekbe kezdett. Csodálatos sárga tollát dallama múlta csak felül. Azt hallgatva mindenki libabőrös lett. Nem volt szebb csengése semminek a vidéken. Mindez persze másodpercek alatt zajlott le. Dallama az emberi fülnek azt jelentette, hogy valamelyik szerette üzenetet rajzolt. Az üzenőke énekét több száz méterről lehetett hallani, így a társfákat nem kellett közvetlen a ház mellé ültetni. A madár a dallamot egészen az üzenet elolvasásáig zengte. A költözés hírére a két jó barát még azt megelőzően begyűjtötte a betűfa magjait. Az egy gubóban lévő magok összetartoztak, akárhova ültethették a világon, az ebből növekvő fák kapcsolatban voltak egymással. Általában két mag volt egy házban. Ezt használták ki a gyerekek.

A barátok nagyon aktívan meséltek egymásnak, ezt a szülők nem bírták, néha naponta több órát is a fánál töltöttek. Urir apja meglegelte, és kitalálta, hogy minden betűhöz társít egy megfelelő kopogtatást. Ezt megtanította fiának, majd megüzenték Elgam apjának is, aki tökéletesen megtanította fiát is kopogtatni. A gyerekek eztán egyedül tudtak beszélgetni, mindenki más végezhetette dolgát. Pontosan tudták melyik ritmus és ütem milyen betűt vagy szót jelöl. Kidolgoztak egy jelrendszert, rövidítéseket használtak, amelyeket csak ők értettek. A fordításhoz szükséges jegyzeteket néhány nap után már nem kell használniuk, kívülről tudták, hogy mi mit jelent. A betűfa társfája a kopog-

tatás során más illatot bocsájtott ki, így nem az üzenőke, hanem kopogóka nevű szárnyas reppent ágaira ennek az illatnak a hatására. A madár mielőtt elkezdte a kopogtatást, fehér csendben figyelt. Ekkor vette át a lábain keresztül a fa rezgéseit. Ha az ütem ismétlődni kezdett, akkor tudta, hogy vége a ritmusnak, ismerete, hogy mit kell kopognia. Ennek jelet is adott, hatalmas dupla vinnyogást követően lekopogta a fán a beérkező ritmusokat. Ezt a vinnyogást sokáig ismételtgette, mielőtt belekezdett az üzenet továbbításba. Ez volt a jel, hogy figyelnie kell annak, aki valakitől szavakat várt. Szó se róla, üzenőke dallamos éneke édesebben simogatta az emberi füleket, mint ez a túlvilági vinynyogó hang. Kopogóka lábujjainak az alján a bőr vékony volt, mint a kifeszített hártya, idegrendszere pedig érzékeny, mint az ember a levegőnélküliségre. E tulajdonságainak köszönhetően hibátlanul kopogta le az üzenetet. Mindaddig ismételte, amíg a fára nem került az üzenetet váró keze, éppen úgy, mint üzenőke esetében. A kéz levételével az üzenet, azaz a kopogás már nem folytatódott, az illóanyag elillant, ezért a hím kopogóka sem ismételte a ritmust. A fiú madár leutánozta a beérkező koppintásokat. Ez volt belé kódolva, párját ugyanis éppen így találhatta meg. A tojó a legszebben és legpontosabban utánzó kopogás alapján választott párt. A madár mielőtt a fára szállt azt hitte, hogy egy tojó van a közelben és annak a kopogását

hallja. Mit sem tudott arról, hogy üzeneteket továbbít két jó barát között. A fiúk így üzenték meg egymásnak, hogy végre találkozni fognak, méghozzá egy me-sés ünnepségen. Nem is tudták az ifjak, hogy monda-taik célbaérését egy szerelmes párnak köszönhetik, legalábbis egy történet szerint.

Üzenőke és kopogóka egy szerelmes párnak köszön-hetően továbbította az üzeneteket Elgamék korában. Történt ugyanis, hogy élt egy fiú apjával és anyjával Fáslaktól nem messze. Sok állatot tartottak, mint min-denki más arrafelé. A jószágok, hogy ne kóboroljanak el, fákat ültettek közel egymáshoz, élő kerítést csinál-tak. A magokból kikeltetett facsemetéket egy zsinag segítségével ültették vonalba. 200 darab fából készült a nagy mű. Maradt egy csemete. A családnak a mun-kában a szomszédos tanyán élők segítettek. A fiúcska nem bánta, mert az ő lányuk volt szerinte a vidék leg-szebbje. Ültetés közben is sokat mosolyogtak egymás-ra. A fácskát ők vitték haza, elültették. Fogalmuk sem volt arról, hogy mire képes a fa, azt tudták, hogy a ház melletti kis tisztás éke lesz sötét hosszanti csíkos tör-zsével és csodálatosan szép zöld színű szeldelt levelei-vel, melynek széle fehérén rikített. A fiatalok szerelme éppen úgy alakult ki aznap, ahogyan a kis fák gyöke-ret verték a termékeny földben. Sajnos a családok az-tán összevesztek egy szerencsétlen állatcserén. Az

adott kacsza elhullott, a kapott tyúk azóta is tojta a tojásokat. A lány szülei megharagudtak, azt hitték szándékosan csapták be őket, pedig senki nem tudhatta, hogy a kacsza el fog pusztulni. A szerelmes srác gyakran ült fel kedvenc fájára, melynek keleti hatalmas ágáról éppen a lány felé látott el. Több esztendeje nem találkoztak. Azt sem sejtette, hogy a lány tudja-e, hogy mennyire sokat gondol rá. Egyik naplementébe merengése alkalmával elővette kedvenc kését, és egy részen lefaragta a kérget a növényről, szívet rajzolt annak helyére. Nem tudhatta, de az a fa éppen egy társfa egyik példánya volt, azt meg főleg nem is sejtette, hogy a hozzá tartozó társát vitték el a lány szülei és ültették a ház melletti tisztásra. Kora reggel a lány olyan madárfüttyre ébredt, amit még soha nem hallott. A fa csúcsában élénksárga színben rikített egy üzenőke, a kettős napfelkelte színárnylati elbújhattak a látvány mögött. A dallamos ébredés után a fához sietett, valami azt súgta neki menjen oda. Korábban az ő apja is hasított a fa kérgéből, mikor összevesztek. Mérgében neki vágta fejszéjét és egy jókora darab hasadt ki belőle. Hüledezve vette észre a madárfüttyre ébredő, hogy egy szív rajzolódik ki azon a részen a fának, ahol az előbb elmesélt okból nem fedte kéreg a törzset. Megérintette a szív alatti részt, simogatta a fát. A madár hirtelen elreppent. Ujjával a szív vonalait leutánozta, és ő sem tudja miért, de azt írta oda az ujjával, hogy

találkozzunk napnyugtakor a hídnál. A fiú mivel mindig a kedvenc fáján lógott, ha nem volt dolga, ezért szinte éppen csak megszólalt üzenőke csodálatos varázsdallama, már látta is kirajzolódni a betűket. Nem hitt a szemének. Még aznap este a hídnál örök szerelmet vallottak egymásnak. Az évek alatt egyre többen megismerték történetüket és hírét adták a fa csodájának. Azóta használják a társfákat a Völgyiségben.

Így tettek távollétük ideje alatt Elgam és Urir is. Na nem szerelemből, sokkal inkább barátságból. A fák segítségével beszélgettek. Ha éppen nem üzentek egymásnak, akkor pedig a leendő „műhelyükben” gyakor-nokoskodtak. Ebben a világban korán cseperedtek fel a gyermekek. Muszáj volt nekik dolgozni, kitanulni mihamarabb választott szakmájukat. Ez a legtöbbször apáról fiúra szállt, azaz a mesterségük megválasztása jelképes, előre eldöntött tény volt. Elgam az erdőben, Urir, apja kovácsműhelyében volt tanonc. Két kezük munkájából jutott a mindennapi betevőre. Mindezek ellenére szerencsések voltak, mindegyikük szerette a sors által számára kiválasztott munkát. Készültek a találkozásra, s mint említettem minderre éppen a Nagy mesterségek próbáján kerülhetett sor.

Nagy ünnepélynek számított. Az emberek ettek, ittak, jól érezték magukat. Összejöttek a környékbeliek és ki-ki a maga szakmájának megfelelő módon készítette el

a feladványt. Azért volt próba, mert egy mesterművet kellett elkészíteni az ünnepség ideje alatt. Mindezt a munkát folyamatában lehetett nézni, így az érdeklődők különböző fortélyokat tanulhattak el a mesterektől. A feladványt minden évben ugyanabban az időben, ugyanaz az üzenőfa rajzolta ki, aminek a társfáját senki nem ismerte, hol található. Kis rejtély volt ez a nagy világban, de óriási talány a kis Fászlakban. Az alkotandó tárgy címét a tiszteletből megválasztott ceremóniamester olvasta fel üzenőke hangjelzése után. A mindenkori felolvasót tekintették a zsűri elnökének is. A 8600. kettős napfelkelte évében a kiválasztott, Fászlak első embere, Traf főúr volt. Az alkotandó tárgy címe „Az utolsó reménysugár”. A szabály úgy szólt, hogy a cím kihirdetését követő hatodik holdkeltéig kell elkészíteni a művel. Részt vettek itt többek között asztalosok, kovácsok, tímárok, ötvösök, fegyverkészítők, kádárok, és még ki tudja milyen mesterségeket űzők. A remekmű elkészülte mellett nem titkolt célja az ünnepségnek az apáról fiúra szálló mesterségek továbbhagyományozása. Nem egy árva gyermek itt kapott kedvet későbbi életét kitöltő munka elsajátításához.

A verseny egy piac helyszínéhez hasonlított, egy nagy virágos mezőn, az erdőhöz közelebb eső szélén verték fel a sátrakat. Az alkalmi alkotóhelyek egymással szemben, sorban helyezkedtek el, közöttük jó nagy helyet hagytak a fel s alá járkálóknak, valamint a szeke-

reknek. A közlekedő folyosó egyik végében volt az italozó verem, a másik felén a színpad, ahol előadásokat tartottak egész nap. A ceremóniamester is innen intézte az összegyűltekhöz szavait.

A színpadon folyamatosan fellépett valamilyen mutatványos. Délelőtt a gyermekeknek tartottak bábelőadásokat. Sokan nézték meg az Álombákom című előadást. Arról szólt, hogy egy kisfiú írni tanult, de az istenért nem tudta megjegyezni melyik betűt hogyan kell ívelni. Mindig csak ákombákomokat rajzolt. Ekkor az anyukája kitalálta, hogy elnevezi kisfia kedvenc babáját Álombákomnak. Ő egy rongybaba volt, amibe bele lehetett dugnia az embernek két ujját, jelképezve ezzel a bábú két kezét. Az anya bedugta két ujját, azonnal megfogta a ceruzát, gyöngybetűkkel írni kezdett.

– Látod kisfiam milyen szépen ír Álombákom? Ha ő meg tudta csinálni, te sokkal ügyesebb vagy, te is megtudod. Nosza, próbáld csak meg.

A gyermeke ettől a naptól kezdve olyan szépen írt, hogy megirigylte mindenki a kerekítéseit, a betűk összekötéseit és a sortartását. Álombákom végleg kiradírozta az ákombákomokat a kisfiú életéről szóló könyvéből.

Tartottak még felnőtteknek szóló komédiás előadásokat, mikor már a gyermekek ebéd utáni alvásukkal voltak elfoglalva. A vicces produkciók kellemetlen helyzetbe hozták a nézőket, mert a hólyagjukra a sok ne-

vetés hatására nagy nyomás nehezedett. A vizelde pedig éppen az ellenkező oldalon volt. Nem mindenki ért át. A sok sör és bor, no meg a nevetést, néha már-már röhögést előcsaló színházi mondatok nem kegyelmeztek senkinek. Többen becsurrantottak. A foltos nadragok elismerésül szolgáltak a komédiásoknak. Aki szárazon megúszta, annak pedig arcizma kapott görcsöt, egész nap úgy sétáltak, mintha szemükbe sütné a nap és kényszer mosoly lenne arcukon.

Az italozó veremnek a falusiak a kocsmát és a vizeldét nevezték egy szóval. Rendkívül látogatott helyszínek voltak ezek is. Az utóbbira magyarázatot adtam, de a kocsmáról is muszáj beszélni. Minden italt megtalált itt bárki, a részegítő fa nedvein keresztül a keserű dinnyesörön át az alga pálinkáig mindent. A legnépszerűbb azonban a kirtánpia volt. A gyümölcséből készített hallucinációt okozó italt fogyasztók a pohár fenekére nézése előtt kaptak egy festményt a csapostól. Ezt a képet, aki megnézte, majd lehörpintette a kirtánpiát, hamarosan képzelődni kezdett. Ez minden egyes alkalommal az ital elfogyasztása előtt látottal volt kapcsolatos. Vicces jelenetek zajlottak itt is, nem csak a színpadon.

A felforrósodott hangulatra jó hatással volt az erdő felől érkező hűs szellő, valamint a zöld illatok. A másik irányból a nyílt tér látványa varázsolta el az arra merengők szemét. A hegylánc, a völgy méregzöld gyepe, a

csörgedező patakok és a hatalmas erdőségek csodálata reppent feléjük ebből az irányból. A napsugarak a hegycsúcsok fölé kúszva ragyogták be a teret, villantak meg a sátrak mellett álló szekerek vasalt kerekein. Ebben az idilli környezetben és jó hangulatban zajlott ez a nagy esemény, melyre hetedhét völgyből érkeztek. Mindenki meg akarta nyerni a fődíjat, ami évek óta ugyanaz a varázsgömb. Sosem tette a tarisznájába senki. Na nem azért, mert nem hirdettek nyertest, csupán az átvételnek a verseny megnyerése mellett voltak további feltételei. A gömbnek meg kellett mutatnia egy látomást újdonsült gazdájának. 5. alkalommal gyűltek össze a mesteremberek, de ezelőtt soha nem tudta senki működésbe hozni az üvegcsodát.

Ennek a versenynek a lázában sétáltak szemben egymással a rég nem látott barátok. Tudták az üzeneteknek köszönhetően, hogy eljön ez a pillanat, mégis alig ismerték meg egymást 3 esztendő után.

– Ezt nem hiszem el, te vagy az? – csodálkozva kérdezte Elgam Urirtól, mikor meglátta az italozó veremnél.

Kirázta a hideg, jó érzés töltötte el, a nap melege nem állt meg bőrének felületén, átjárta egész testét, belebi-zsergett mindene. A külvilág megszűnt létezni.

– Én vagyok barátom, de jó látni. Az üzengetés jó dolog, de az igazi barátság lángját a személyes találkozás kandallójában érdemes csiholni és érezni.

– Jaj de szépen mondtad, meglátszik, hogy kovács tanonc vagy...

Nagyon régen, nem találkoztak. Az életük felét együtt, másik felét külön töltötték. Sok kettős napfelkeltét néztek egymás nélkül, nem úgy mint azelőtt. Meghatódtak. Ebben a világban minden apró öröm óriási dolognak számított. Találkozásuk lepkefogó hálójában a lepkék királyát, a barátságpillangót fogta meg ismét.

Nagy izgalmuk és sok nevetés után társalogni kezdtek a feladványról.

– Mit kéne csinálni szerinted?

– Nem tudom, de édesapámnak már van ötlete – súgta oda Elgam barátjának.

Eközben történt valami a színpadnál. Elég sokan szegtek oda szempárjukat, már akinek megvolt mindkét szeme. Azt lehetett látni, hogy egy fekete köpenyes alak egyik kezében a nyeremény varázsgömböt, a másikonban vaskos botot forgatott. Hadonászott, fenyegetőzött, közben soha nem hallott hangokat adott ki magából. Az arca nem látszódott, nem lehetett senki biztos benne, hogy emberalak bújt meg a rongyos barnás köpeny alatt. A nagy paktum óta a harcászathoz értő emberek száma jelentősen csökkent, ezen az eseményen is alig volt pár páncélos katona. A gonosz és a jó egyezséget kötött 200 kettős napfelkeltével ezelőtt. Ez

arról szólt, hogy nem sértik meg egymás birodalmát, felhagynak a háborúkkal. A Völgség legészakibb részén húzódó hegylánc vonalát jelölték ki határvonalnak, ettől északra a boszorkányok és a mágia volt az úr, ugyanakkor a völgyekben, a hegyek között csak a békés emberek és különféle lények éltek, élhettek varázserő nélkül. A legészakibb hegyvonulaton lévő hatalmas kapu volt csak csukva és ezt nagy hadsereg őrizte. A völgyekben szinte alig lézengett egy-egy vitéz.

Ezért nem számítottak rá, hogy kardra lenne szükség a nemes eseményen. Szerencsére Traf főúr – talán érzett valamit – éppen az esemény előtt hívta magához a jelen lévő katonákat. Szerette volna megkérni őket, hogy váltott őrséggel védjék a díjátadóig a színpadot és majd a kiállított tárgyakat. A megbeszélésre később került volna sor, de így korábban kardot fogott mind-egyik. A sötét alak hadonászott, fenyegette az ellene fellépőket. A nap éppen legmagasabb pontján tanyázott, támadóan szúrta a kardsugarakat a lény arcát takaró árnyék ellen. Nem tudta kizökkenteni a gonoszt tettének billegő csónakjából.

– Adja vissza a gömböt, különben kardom élének fogai megkostolják! – ordított rá az egyik daliás kardforgató.

A visítozó lény tovább kapálózott, mivel körbevették, nem tudott hova eliszkolni, bár láthatólag nem is akart. A gömböt feldobta, de nem az, hanem a köpeny

hullt előbb a földre, az alak eltűnt belőle, annak csak hűlt helyét találták. A védelmezők álla leesett, az koppan egy nagyot a páncéljuk belsejében. Varázslatot errefelé több száz éve nem láttak. Pár pillanat után huppant a kopottas színpad deszkáira az üveggömb. Tűzeső fényei törtek látomásként a felszínére. Az emberek körbeállták és nézték a sosem látott megmagyarázhatatlan jelenséget. Érezték, hogy ez valami rossznak a kezdete, mintha fekete illatot árasztó szelencét nyitott volna ki a kámforként eltűnő valami. Varázslatos lényt nagyon régóta nem láttak otthonukban, főleg nem ennyire délen. A gonosz biztosan készült valamire, és ehhez jósgömbbe sem kellett néznie senkinek. Az látszott, hogy a békét mindenáron meg akarták szegni a Messzelátók és az Árnyékűzők földjének vezetői.

A történetek után percekig beszélgettek a jelenségről, találgattak mi is lehetett mindez. Nem találták meg a megoldást. Az események zajlottak tovább a furcsaság ellenére is.

– Szóval ti mit fogtok csinálni a versenyre? – kérdezte Urir.

– A tervünk az, hogy elmegyünk az üvegfa erdőbe, onnan kivágunk egy elég vastag fát, abból esztergálunk egy szabályos gömböt. Azt éppen a felénél kettévágjuk, a fűrészgyíkkal menetet vágunk mindkét félgömbre, egyiket kívülre, másikat belülre. Az áldás tala-

jából egy maréknyi földet szórunk bele, s ebbe egy kirtán fa gyümölcséből kikelt magoncot ültetünk. A magonc már megvan. Arra gondoltunk, hogy azért ezt csináljuk, mert ha nem lesznek majd fák a világban, akkor legyen mihez nyúlnunk, mint utolsó reménysugárhoz...

– Ne nevetess. Fák mindig lesznek – reagált Elgam felvetésére Urir.

– Tudom, de ez szimbolikus, ez a verseny címe: „Az utolsó reménysugár”! Mögé kreáljuk ezt a történetet.

– Így értem, végül is igazad van. Apám is hasonlóan gondolkodott. Egy kardot szeretne kovácsolni a vasfolyó hordalékából, amelyet a végtelenség tüzeiben szeretne megedzeni. Hatalmas háború közeleg szerinte, az utolsó reménysugár éppen e miatt csak a kard lehet. Nem tudom, ezt honnan veszi, tudod egy kicsit mániákus, de hát ismered...

Megbeszélték a tervüket és neki is fogtak a munkának, az idő nagyon kevés volt egy ilyen mestermű elkészítésére.

Elgamék Melkummal indultak útnak. Az üvegfákat messziről meg lehetett ismerni, törzsük úgy szórt a fényt, mint egy varázsüveg. Nagyon óvatosan lehetett csak kivágni. Hasadt, épp, mint a hagyományos fa, ugyanakkor tört is, mint az üveg. Speciális szerszámmal kezdték meg a munkát. Az üvegfára az évtizedek

alatt apja sajátos fűrészt fejlesztett ki. Kora este volt, a lemenő napok oldalról tűztek a fák tövéhez. Az erdőben félhomály trónolt, hirtelen szürke fátyol borult mindenre, az üvegtörzsek ellenére is. Azok csak bizonyos szögből engedték be és vetették szét a napok fényeit. Elgam valamiért elővette a kését, farkasokat sejtett megbújni. Amióta barátja elköltözött és a vadonban tengette napjait, kora ellenére nagyon megedződött. Fejszéje és kése is lett. A táj nem csak szépnek, de veszélyesnek is bizonyult. Rengeteg bestia ólálkodott a környéken. A korábbi időknek köszönhetően még mindig sok elvarázsolt állat élt erdeikben. A gonosz boszorkák által, az emberekre szabadított lényektől hemzsegték az erdők, mint dögben a csontkukacok. A húsevő vérengzők önmagukban is félelmetesek voltak, de amelyik átokkal szórt az különösképp. Apja óvatosságra intette fiát, nagyon aggódott érte. Elgam arca még korántsem pelyhedzett, de rendkívül tapasztaltnak, bátornak bizonyult. Nem az a gyerek nézett ki szemein keresztül, aki nemrégiben vézna testtel rohangált a pulykák között az udvarban. Volt a szemében valami megmagyarázhatatlan erő és félelemnélküliség. Rog büszke volt fiára, de túlzottan féltette. Szülei igyekeztek nem elkapatni, jó embert akartak nevelni belőle. Az arany középutat épp olyan nehéz volt megtalálni, mint a fényt a nap nélküli üvegerdőben.

Árnyék közeledett valahonnan valahova. Sem az elejét, sem a végét nem lehetett látni. A sötét vetület egyre növekedett. Az utolsó nap is lenyugodott, az árnyéket semmi nem indokolta. Vagy ez nem is árnyék? Félő gondolatok futottak át az apán.

– Fiam ne menj oda, tisztos távolságban van tőlünk, bármi legyen is az. Menjünk a dolgunkra! Higgy nekem!

– Édesapám, de a legjobb védekezés az a támadás.

– Nem vagyunk mi katonák, csak egyszerű favágók. Ne hősködjünk!

Elgam a szavak ellenére továbbment. A fák levelei zizegtek, üveghangon csilingeltek. A lábai alatt a fákon élő hernyók által megsértett és így lepotyogott üveglevelek ropogtak, sercegtek. A gyenge szellő hirtelen megerősödött, a figyelem arra a fára összpontosult, ami messze volt, de mégis közel. Valamit rejtett a törzse. A napsugarakat a félhomály után a félelem felhője is megtörte, mely egyre mélyebben kúszott az erdészek fölé. Elgam orrával érezte, hogy a fekete illat közeledik, de ekkor már nem látszódott semmi. Mintha az éjjel összejátszana a közeledő valamivel. A sötétség sövénye mögé rejtette az éjszakai bújócska győztesét a táj. Az ifjabbik a valami felé közeledett, ami ezért egy pillanatra megtorpant. Elgam érezte, hogy hamarosan rátalál az árny gazdájára, mert az egyik fa oldalán furcsa nyomokat lehetett látni. Marás vagy harapás ki

tudja, de mély és tiszta sebet ejtett. Hátról fény irányult útjába, apja adott szikrát a szekéren lógó lámpásnak. Melkum jellegzetes hangja ordított fel, féltette gazdáját, kísérte a fény útját. Előtte is sötét árny keletkezett, a fénynek sok gyermeke született ezen az estén. Rog elkezdett közeledni fiához, bár ekkor ő már sokkal jobban félt, mint fia. A fák hirtelen beragyogtak, további csillanások érkeztek az égről, kitisztult minden. A csillagok már nem bújócskáztak felhők fölé, gyémántként ragyogtatták meg a kékesszürkés fényárban az erdőt. Egy ponton továbbra sem látszódtott semmi. Ott volt a valami. De nem mozdult senki és semmi. Enélkül azt hitték csak képzelődtek. Váratlanul elkiáltotta magát Rog.

– Vigyázz, húzd le a fejed!

Elgam azonnal engedelmeskedett. Jól tette, a feje fölé átugrott egy hatalmas farkasszerű lény, aminek a nyakában egy lángoló szíj volt kis tarsollyal. Könnyen észre lehetett venni, mert a tűz fényét a tarsolyt díszítő drágakő úgy szórta, mintha Urir kovácsműhelyének fűjtatója is ott lógna az ordas nyakában. A pokol kutyája lehetett, de sokáig nem volt maradása, az öreg úgy tarkón vágta reptében a jószágot, hogy még Melkumnak sem volt ideje megijedni. Az ütéstől azonnal földre hullott a szürkés durva szőrű állat. Az ilyen bestiák csak varázslat útján kerülhetnek a völgysekébe. Maguktól nem tudnak áttörni a mágiamentesítő fát-

lon. Ezt a védelmi pajzsként szolgáló mágiát a boldoggá lett és a jó oldalra átállt varázslók szórták – az embereknek segítségül – a védelmi hegyláncra, a kőszivattal határos legészakibb sziklákra. Ezen varázserővel bíró ember és állat, de növény sem tudott áthatolni megfelelő ellen mágia nélkül. Ennek a receptje olyan titkos volt, hogy senki nem ismerte.

Szívük a torkukban dobogott. Melkumnak is erősen járt a szügye, gyorsabban lélegzett, mint kellett volna. Nem hittek a szemüknek, mikor a szörny újra talpra állt, ott morgott előttük 3 méterre. A halálközeli lidérc, Gadosz megjelent Elgamék mögött, de ők fittyet hánytak rá. A lelassuló pillanat rohanó izgalmasában megfigyelték a vicsorgó fenevadat. Két sorban voltak alul és felül is a fogai, szemei nyitva voltak, rájuk meredtek, de mintha a teljes vakság uralta volna méregzöld tekintetét. Olyan érzést keltett, mintha ő csak nézne, de nem ő látna. Azt biztosan más használta, ahogy a lelkét is elrabolta odaátrol valamelyik varázspálcás gonosz. Hirtelen feljűk ugrott ismét. Szétrebbentek a világító bogarak az üvegűk törzséről, teljes sötétség lett úrrá a tájon, felhők kerültek fölűk újra. A szekéren lévő lámpás fűne verődött csak vissza minden törzséről, ijesztően varázslatos hangulatot adott az üvöltő tájnak. Elgam kihúzta kését kígyóbőr tokjából, a markolat legfűsű díszkűve vűrvörös rubinná változott. Sebet ejtett a fogait csattogtató állat testén. A seb vi-

lágított, vörösen izzott, majd eltűnt. Megszilárdult, mint a levegőt érő láva, mikor bazalttá kövül, de mindez egy lepke szárnycsapásnyi idő alatt történt. A harmad fejszényi kés kevésnek látszott a vastag szőr miatt, kétségbeesés hangja közeledett a kis csapat felé. A hang útjába látszólag nem állt semmi. Megérezte ezt a támadó állat, közelebb lépett újra, fejét laposan földre szegezte, hátsó lábait ugrásra készre állította. Rog és Elgam előtt és háta mögött is a pokol kapuja nyílt. A dög ugrott, fogai nyáladzottak, elhajoltak a fiúk, éppen Melkum elé esett a lendülettől a célt tévesztett fenevad. Melkum nem volt rest, megfejelte bordáit, melynek hangos nyüsztés lett a vége. Gyorsan feltápáskodtak a szétrebbent apa és fia páros.

– Ne bántsд te mocskos! – kiáltott rá Elgam, majd kése helyett egy bot akadt a kezébe, melyet ugrás közben döfött a farkasba.

A bot beletört, de ahhoz elég fájdalmat okozott, hogy a szürkés szőrű meghátráljon. A szekéren volt egy vasvilla, kézbe vette Rog, egy mozdulattal eloldotta Melkumot, tudjon menekülni és védekezni ő is. A családapából előtört ifjúkori ereje, erdőt bezengő csatakiál-tással vetette magát az állat felé, és szúrt. A nyakát szegezte a földre, de a vasvillának a négy fogából csak három volt meg, hézagosan használták. Ebben a részben úszta meg a fenevad a végzetes halált, csupán földre szegeződött tekintete. Melkum állati ösztöne

mindezt észlelte, és bátorságot adott szívének. Óriási döfést kapott a röghöz kötött állat bordája, melynek reccsenése jelezte, hogy az eltört. Az elhasadt oldala átszúrta saját szívét, fogainak csattogása szíve dobogásával együtt abbamaradt. Bűzös leheletét érezték körülötte, mely a kétségbeesés közeledtét is megállította egyben. A villa még a földben maradt, alaposan megvizsgálták halálának valóságát. Az erdő fénye csak ekkor terjedt ismét tova, mintha az sem ért volna rá bevilágítani a környéket, mert a csatát figyelte. A kissé fellélegző család attól tartott, hogy a farkas nem járt egyedül. Kis időt várva kiderült, hogy ezúttal szerencsájuk volt, egy magányos hímmel akadt dolguk. Leültek az egyik fa tövébe, annak nekidőltek, fejüket hátrabillentették, és tarkójukat megtámasztották, csukott szemmel a kéregnek dőlve ziháltak tovább. Melkum odakuporodott hozzájuk, megszimatoalta mindkét gazdáját, de már ő sem érezte a lidérc illatát. A furcsa nyakörvön fityegő kis bőrtarsolyt eltették anélkül, hogy megnézték volna, mi van benne. Az izgatottság kapuja bezárult a kíváncsiság látogatása előtt. Később megfélemeztek magáról a tarsolyról is, az a szekéren lévő ládika mélyén várta sorsát. Pihenésük alatt Elgam először apját ölelte át, megköszönve segítségét, majd Melkumot szorongatta szeretetből. A kecske odabújt, bal mellső lábával átkarolta gazdáját és érdekes, hízog hangon nyugtázta a történeteket. Nagyon szerették

egymást, rengeteg élményüket fogták ki együtt a kalandok tavában. Igazi barátság és jó példa ez arra, hogy őszinte érzés nem csak emberek között lehetséges, sőt...

– Nyugodjunk le, attól megnyugszunk – mondta bölcsen Rog, és lassan, hosszas pihenő és szusszanás után tovább indultak.

Haladtak, haladniuk kellett, hiszen az élet megy tovább, a verseny még mindig zajlott.

– Imádom a természetet. Látod édesapám mondtam én neked, hogy már az én koromban is kell, hogy késem legyen. Te meg az ujjamat féltetted, miközben majdnem leharapta a fejemet ez a szürkesség. Láttam már farkast, de azok féltek tőlünk még farkában is.

– Gonosz és furcsa idők járnak, egyre gyakrabban, semmi nem az, aminek látszik. Na menjünk, mert jó fél napot elvesztegettünk a versenyből.

Látszólag léptek csak tovább e szörnyű esemény után, mindkettőjüket megviselte a támadás. De nem volt mit tenni. Minden haladt a maga útján tovább. Alvóhelyet kerestek maguknak, az üvegfat éjjel nem lehetett kivágni. A sötétiségtől az anyaga még ridegebbé vált, kizárólag a nap melege érintésekor tudták biztonságban elválni. Melkumot szabadon engedték, ők pedig a szekéren aludtak. Álmuk mélyen horkolt, meglehetett, a kecske a legkisebb neszre is riasztott. A hajnali békák kuruttyolására ébredtek, melyet egy-egy

csengő, cseppenésszerű hang kísért. Pára cseppent az üvegfa ágairól az avarra. A víz elrugaszkodásának szimfóniája bejárta a sárga reggelt, mely a talajra érve néhány gyíknak adta a friss kortyokat. Megreggeliztek, Melkum adta tej és tojás kiadós reggelit biztosított mindkettőjüknek. Kivágták a megfelelő üvegfat, és hazaindultak az asztalos műhelyükbe. A versenyre koncentráltak újult erővel.

Hazaértek, lefűrészelték a kellő méretű üvegfa tuskót, majd azt befogták az esztergába. Olyan szabályos félgömböt esztergált a lábbal hajtós szerkezeten Rog, hogy kétség sem fért szakértelméhez. Biztos volt abban, hogy megnyerik a versenyt. A legnehezebb feladatot a menet elkészítése adta a versenyző párosnak, mert az üvegfan minden rossz mozdulat repedéshez és töréshez vezetett. A menet ugyanakkor szükséges volt, mert így tudták légmentesen összetekerni a beltartalom behelyezése után a két üveg félgömböt. A marást Elgam végezte. Kora ellenére kézremegés nélkül, a fűrészgyík segítségével megcsinálta a külső és belső menetet is. A maró eszköz egy hüllőre hasonlított, annak képzeletbeli nyelvét kellett az üvegfabá mélyeszteni. Pörgetni kezdték a félgömböt megfelelő sebességgel, ennek során az alkalmatosság kimarta a fából a menet csúcsait és völgyeit. A művelet közben folyamatosan húzták, az ellentétes oldalon tolták a darabokat. Így lett emelkedő és süllyedő menet, éppen passzoltak

egymásba, ha tekerni kezdték őket. Jó szorosan illeszkedett a próba összetekérés után a két darab. A mű majdnem elkészült. A hazafelé úton kiásott áldás talajából behelyezték a táptalajt, s a kis kirtán magoncot. Véglegesen összetekerték a darabokat, az üvegfa hasításakor kicsordult üvegnedvvel hézagmentesre kenték az egészet. Ezt követte a végső simítás, olyan fényesre kellett törölgetniük a gömb egészét, hogy azon a kettős napfények utolsó részecskéje is bejusson éltető erőként a kis levelekbe. Az áldás talajából folyamatosan áramlott a friss levegő, a lezárás előtt bejuttatott páracseppek pedig egy olyan egységet alkottak, ami valójában több száz napfelkeltére való mindenséget tartalmazott. Tökéletesen megfelelt „az utolsó reménysugárnak”. Három nap és három éjszaka alatt végeztek. Elkészült az üveggömb, készen állt az útra.

4. rész

A varázsgömb

A színpad körül állt minden mester és tanítvány, az összes nevező csapat. Az emberek a kíváncsiságtól megrészeségülve tántorogtak, nyújtózkodtak, tülekedtek. Csodás napfelkelte, ráadásul kettős napfelkelte lobbantotta lánggra aznap reggel a madarak dallamkemenccéjét. A többi átlagos hajnalon, órák teltek el a két égi csoda feltűnése között, ezért volt különleges az egy időben a horizont fölé bukkanó napok látványa. Egy év alatt hússzor gyönyörködhetnek ilyenben az ébredzők. A káprázatos látványra nem voltak szavak. A világ összes fogalmát magába foglaló lexikonból sem lehetne erre a csodára mondatokat találni.

A báméskodók hátát a napsugarak simogatták, szemből pedig az összes alkotás kisugárzása cirógatta szembogarukat. Egy hatalmas szilfából készült asztalra sorakoztatták fel a mesterműveket, pókfonalból szőtt selyemkendőt tettek alájuk. Mindegyik alkotás alatt a hozzá illő színű kelme terült el. Madarak és bogarak köröztek a bemutató asztal körül, mintha ők is a csodájára jártak volna az elkészült tárgyaknak. Tá-

tott szájjal, egymás mögül kihajolva, mutogatva latolgatta a tömeg ki lesz a nyertes.

Urirék elkészítették a vasfolyó hordalékából a végtelenség tüzeiben kovácsolt kardot. Három napig ütötték, három napig hajtogatták az üllőn. Éppen készen lettek. A penge magába szívta a felkelő nap színeit, markolata a holdtölte ragyogását. Jó, embermagasságú, kétkezes fegyvert kovácsoltak, melybe belegravírozták a feladvány címét.

A Sóllyomlaktól érkező Édolé és édesapja Karuly egy solymászcsörgőben képzeltek el a feladványt, melynek hangja kelti fel az utolsó reménysugarat mély álmából. A csörgő ezüst palástból és arany magból készült. Ötvös tudományi titkot rejtett, melynek köszönhetően az anyag sohasem ridegült ki, sohasem tört el. Az idők végezetéig zengi a reménysugarak hívó hangját.

Versenybe szálltak még a végzet szőlővesszejéből készült bort rejtő, reményfából összerakott boroshordóval is a Kádárlaktól érkezők. Elképzelésük szerint e nedű lenyelése adhatja azokat a gondolatokat, amely egy szükséges helyzetben megadja a végső megoldás lehetőségét.

A bőrdíszművesek elkészítették azt a ruhát, amelyet 5 nap 5 éjjelen át szabtak és öltöttek, a fűzéshez az aranyszárú sást használták, ami csak egy helyen, a reményerdő és a végtelenben csörgedező patak között zizegett. Ennek begyűjtése sem volt egyszerű, mert azt

az egyfullánkú nádika őrizte, az élete árán is megvédvé a sás minden egyes torzsáját. Csellel lehetett csak lopni kincseiből, mégpedig aranypor kiszórásával. Minél nagyobb területre szórták szét, annál több idejük volt sást csenni. A madárka kényszeresen gyűjtötte az aranyat és kente rá a közönséges növény szárára mindent. Nyálával keveredve olyan enyvvet alkotott, ami örök életre a sást díszítette, aranysássá tette a madárka kenceficéjét követően. Minden egyes területen csak egy darab egyfullánkú nádika élt, területvédő szárnyasok voltak. A fullánkja az embert is pokoli fájdalomba taszította, s több hétig is mély álomba és magas lázba kergette áldozatait. Nem esett bajuk a készítőknél, ügyes tolvajnak bizonyultak, hihetetlen szép bőrmelényt készítettek.

Minden kiállított darab egy csoda volt a maga nevében. A kiállító asztal mögött egy márványoszlopra helyezett párnán figyelt a varázsgömb. Szó szerint figyelt. Azt érezte mindenki, aki ránézett, hogy mintha szeme lenne és látna. Szürke színű, látszólag élettelen tárgy volt, de mégis varázserőt tulajdonítottak neki a felvillanások miatt. Amikor megtalálták 5 évvel ezelőtt, üzenetet mondott egy a felületén megjelenő látomásban. Ebben egy őszes szakállú emberalak beszélt. Elmondta a megrendezésre kerülő próba szabályait. Ezt követően hagyományt teremtettek a játékból. Azt senki nem tudhatta, hogy valójában ez egy felkészülés. Ez

a megmérettetés segítheti az emberiséget a túléléshez, a saját életük mellett a fák megmentéséhez. A verseny jelentette az embereknek és a fáknek az új reményt. A gömb eddig egyik műremek kapcsán sem adott jele-
nést. De ezúttal érezni lehetett, hogy pislákol. A sátrak kiürültek, mindenki a színpad körül foglalt helyet. A tömegben mindenféle édességet áruló furcsa kinézetű emberek kacskaringóztak, volt náluk édes sómag, sült hernyó, algapor, nektárkeksz és a legnépszerűbb a kirtángyümölcs. Ez utóbbit meghatározott mértékben, engedéllyel árusíthatták, 20 esztendőnél fiatalabb emberek nem vehették a hatása miatt. A szabályt ellenőrzés nélkül is betartották. A regula volt maga az ör. Aki ugyanis mégis beleharapott és nem volt annyi esztendő, azon nyomban mély álomba szenderült. Rossz esetben soha többé nem ébredt fel. Az édeskés, de ugyanakkor tengervíz sósságára emlékeztető algaport lepkesőrrel öblítette mindenki, ezt ihatta gyermek és felnőtt egyaránt. A lepkék kedvenc virágai nedvéből készült sör alkoholt nem tartalmazott, de a nevetési kedvet serkentette. Gyakran adták szomorkodó embereknek orvosság gyanánt is.

A ceremóniamester, Traf főúr megjelent a színpadon, a tömeg felhördült, a mesterek tenyere izzadni kezdett. Mondatai előtt a délike zengte el ebédre hívó hangját, de most várni kellett minderre, megcsúsztak a fesztiválon. Na, de hova is siettek volna. Nem kellett rohan-

nia senkinek. Ráérték. Boldogok voltak, elnézték a csi-csergő délidőt jelzőnek, hogy korábban dalolászott.

– Mondd már!

– Halljuk!

– Nem érek rá estig!

Kiabáltak az emberek, pedig ahogy mondtam, ráérték. A kíváncsiság olyat váltott ki belőlük, mintha rohanniuk kellene valahova. Valaki tréfát csinált a várakozásból, de volt, aki tényleg dühös volt. Pedig biztosan ő sem sietett sehova.

Traf elmondta, hogy bár ő a zsűri elnöke, neki semmi más feladata nincsen, mint a varázsgömböt letenni az asztalra, mert a kiválasztást az végzi. A gömb által megjelölt remekművek készítőjét két társa jelenlétében hangosan elmondja a közönségnek. A gömb a teljesen vízszintes asztalon gurulásával jelezte a nyerteseket, az adott tárgynál mindig megállt egy pillanatra. Mindig a harmadik helyzettel kezdte, amit a második követett, és végül az első helyezettnél landolt.

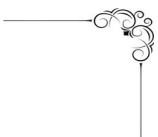
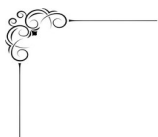
Megkezdték a ceremóniát. Az asztal vízszintességéről meggyőződtek, ráhelyezték a szürke gömböt. Síri csend lett. Annyira hallgatott minden, hogy Elgam megütögette fülét, megsüketült-e, vagy tényleg nem ad ki hangot egy teremtetett lélek sem. Érezni lehetett, ahogy a varázslat életre kel az asztalon. Senki nem látott még ilyet. A szilfából készült deszka recsegni kezdett, megmozdult a gömb. Halvány tűz gyúlt fel benne, az

asztal apró szálkáit kisimította. Lassan gurulni kezdett, már majdnem leesett, mikor ellenkező irányba mozgott. Tátott szájjal figyelte mindenki, a madarak elfelejtettek csapni a szárnyaikkal. Leállt az idő, átugrott egy ütemet a történet ugrálókötélén minden élő és mozgó lény. Ekkor lassan, de határozottan megállt a gömb és egy helyben pörgött. A jelenség annyira elbűvölt mindenkit, hogy először nem is arra figyeltek, hogy mit is takart el, azaz ki lett a harmadik helyezett. Ahogy mögé néztek volna, billegni kezdett, ide-oda mocorgott két egymás mellett fekvő tárgy között. Traf megállapította, hogy két harmadik helyezettet jelez a varázs zsűri. A bőrmellény és a solymászcsörgő kerültek kitüntetésre. Mestereiket és a segédeket a pódiumhoz hívták, visszaadták az elkészült mesterműveket és nekik járó jutalmakat. A díj ekkortájt temérdek mértékű élelem és ital volt. Nagyon örültek neki, nem kellett dolgozniuk egy jó ideig, hogy meglegyen a mindennapi betevő. A léleksimogató öröm fogalma mást jelentett abban a világban. A további helyezettek is ugyanezt kapták, csak nagyobb mennyiségben. Az elismerő pillantások után újra nesztelen állapotban várta az idő múlását a homokóra. Lassan, nagyon lassan tovagurult, s határozottan megállt. Ebből lehetett tudni, hogy a második helyezett csak egy lesz. Urir és apja kapták a másodiknak járó zsákokat. Fülíg ért a szájuk. 5 év után most jelzett először a kerekded for-

ma, és rögtön második helyezést érték el csodálatosan szép kardjukkal. Urir, apjának mellkasáig ért, pedig ő sem volt kicsi, de a büszkeségtől túlnőtte felmenőjét abban a pillanatban. Repültek a sapkák, tánclépések, füttyszó kísérte örömuiket, de már mindenki arra koncentrált, vajon ki győzhetett. A mozdulatlanság karmestere újra csendre intette a zenekart, akik hallgattak is a jelre. A nap sem járt tovább az égen abban a pillanatban. A mozdulatlanság olyan volt, mintha a csend zúgó hangja is leállt volna. Többen bíztak a sikerükben, így a már említett reményfából készült boroshordó készítői, az utolsó nyereg gyártói és az égbe meredő létra alkotói. De nem csodálkozott volna senki azon sem, ha a termékenység ásója vagy a végtelenre szőtt zsák mesterei kerültek volna ki győztesen. Nem kellett sokat várni, azonnal kiderült ki kapta a legmagasabb elismerést. Elgam és Rog az üveggömbbel. Titkon bíztak győzelmükben. Az alapos, precíz munka, és a tényleges feladvány sajátos értelmezése meghozta az eredményét. Az utolsó reménysugár első díjazottja a kis önfenntartó növényház, az üveggömb lett a kirtán magonccal. Egymást dobálták a levegőbe örömuikben, mindenki azt a szót skandalta egymás után többször, hogy „üveggömb”. A falu festője gyorsan lerajzolta a győzteseket, egy képre került Elgam, Urir, Édolé és a bőrmellény készítője Scarl. Megörökítette őket az utókornak.

A festmény alapját adó rajz elkészült, közben a mesterek egymással beszélgettek. Elgam a szeme sarkából észrevette, hogy a gömb pislákolni kezdett, látomás jelent meg rajta. Körül állták. Figyeltek mi is történik. Ekkor már a színpad melletti kis sátorban voltak. A nézők a kocsmakörnyékén vigadtak. Más nem láthatta az üzenetet. Az üvegből készült gömb felülete amolyan tükörként viselkedett, de nem az előtte állók képét mutatta, hanem egy távol lévő ember, illetve varázsló mozgó képmását. Hangot is hallatott. A szakállas ember egy barlang bejáratánál ült. A mozgó látomásban úgy tűntek fel a képek előttük, mintha azt egy bogár szemszögéből láthatnák. Az ülő alakot először oldalról, majd szemből nézhették. Ekkor mögötte a háttérben az óceán hullámozása tűnt fel. A csodálatos látvány után a beszédre összpontosított mindenki. A felvillanó idős férfi elmesélte, hogy ő volt az, aki kedvenc szerszámát, a varázsgömböt elajándékozta a megmérgezésre. Célja az volt mindezzel, hogy a közeledő veszély miatt a világ megmentésére alkalmas embereket és tárgyakat toborozzon. A terve majdnem megghiúsult, a korábbi években nem volt arra alkalmas alkotás. Szerette volna elmesélni a teljes történetet, de a varázsgömbnek is voltak korlátai, és a titkokat is féltette. Magához hívta a nyerteseket, hogy mindent elmesélhessen. Felvillantotta a hozzá vezető utat, majd hirtelen elsötétült a kép. Édolé jelezte, ő tudja hol van

ez a barlang. Nem gondolkodtak sokat, Elgam, Urir, Édolé és Scarl apjukkal karöltve elindultak a mágushoz a Völgység dél-keleti partvidékére, hiszen hívta őket ez a valaki. Muszáj volt mindent megtudniuk arról, hogy milyen világvégéről is szólt a varázsló. A válaszra nem derült fény a rövid kis látomásból, ezért az számos kérdést villantott fel bennük. Összekészülöttek, hogy minél előbb elindulhassanak. Fáslaktól 5 napnyi távolságba kellett utazniuk. Másnap reggeli indulást tűztek ki célul, korán lefeküdtek. Volt mit kipihenni mindannyiuknak. Hihetetlen nap volt mögöttük.

5. rész

Utazás a varázslóhoz

Elgam és Urir saját ágyukban aludtak, a többiek, Édolé és Scarl a vendégszobában Traf főúrnál. Az idegen ágyak sem tudták kiverni az álmot a szemükből, mélyen és jól durmoltak. Az apák szerencsére külön szobában tértek nyugovóra, mert horkolásuktól a házfalak is megremegtek. A győzelmet horkantás terén Édolé és apja nyerték. Az oda-vissza játszó hangzásban, apja mélyebben, az ő szüneteiben lánya magasabban adta ki magából az ilyenkor szokásos hangokat. Olyan zajjal voltak, hogy éjjeli szimfóniájukat a Völgységen kívül is lehetett hallani, azt a sziklafalak sem foghatták fel.

Másnap reggel összehakolt és elbúcsúzott mindenki a szeretteitől. Melkum húzta a szekeret, de, hogy ne terhéljék egész úton, sokat gyalogoltak mellette. Nagy fába vágták a fejszéjüket, nagyon sokat kellett keresgelniük, hogy rátaláljanak a varázslóra. A Fászlaknak helyt adó völgyeségből a keleti és a nyugati átjárók zsákutcába torkolltak. Az egyetlen helyes út az volt, ha előbb átmennek az északi átjárón, és az ottani völgyeségből addig mennek keleti irányba, míg el nem érnek ahhoz a ponthoz, ahonnan csak délre lehetett

haladni. Kalandos útjuk volt. Rögton az első folyosón, – ami egy jókora barlangon át vezetett – tudatosult bennük, hogy mennyire nem ismerik a többi kis völgyet, az ottani világokat. Fogalmuk nem volt, hogy milyen ilatok törnek rájuk, vagy milyen hangokat fognak hallani.

Scarl ebben a sötétségben mesélte el a többieknek, hogy apja miért is kezdett el bőrmellényeket varrni és milyen céllal. A barlang mennyezetéről csöpögő, rothadó hús szagára emlékeztető cseppek kellemetlen percek okoztak a csapatnak, figyelmüket jól elterelte a bőrmellény története. A mesélő húga betegsége szülte az ötletet. Szegénynek nem voltak lábai, szinte csak feküdt, az udvarra is úgy jutott ki, hogy a szülei kivitték. A húgnak apja készített egy bőrmellényt, szarvasmarha nyakbőréből csinálta. Nehéz volt vele dolgoznia, mert erős és vastag az állat bőre ezen a részen. Szükséges volt ez a merevség, funkciója ugyanis épp az volt, hogy tartsa meg a beteg kislány derekát, sőt mi több, ha hozzácsatolták művétagjait, annak használatában is hatalmas segítségre legyen. Rengeteg ember szeretett volna hasonló eszközt csináltatni magának, így lett a családjuk bőrdíszműves. Megszerették a bőr illatát, hasznosságát. A velük való foglalatosság mellett az a sok boldog és hálás ember minden munkát megért.

Szépen ballagtak tovább. Scarl történetét hallgatva azt nézték, hogy milyen rajzok láthatóak a barlang oldalfalán. Mellettük furcsa hieroglifák díszeltek. Titokzatos, rejtélyes volt az egész. Az itt élő ősök titkait rejtette minden egyes rovás.

– Mesélj tovább Scarl – mondta hangosan Édolé, aki-
nek jobb vállához rögzített ülőfáján, egyik lábát fel-
húzza pihent törpe sólyma.

– Jól van, jól van. Mire vagytok kíváncsiak?

– Húgod azóta jól van, tud már járni is annak a se-
gítségével, amit csináltatok? – kérdezte Urir.

– Igen tökéletesen tud járni vele, már csak az egyik
kezében van segítő farúd, korábban kettővel gyakorolt.
Nagyon örült, hogy segíthettünk neki normálisabb éle-
tet teremteni. Sajnos a születése óta így él. Szerencsére
ennek ellenére boldog, neki mára már ez a természe-
tes.

– Csodálatos családja van. Jó érezni rajtad mennyire
szereted a húgodat és mennyire szépen beszélsz a
szakmátról – jegyezte meg Elgam.

Dicsérő szavai után lassan kiértek a barlangból, a
fénytől elszokott szemüket behunyták egy pillanatra a
napfényre érve. Melkum smaragdzöld szemei ellenál-
lóbbak voltak, ő ekkor sem pislogott egyet sem. Inkább
melkumozott. Gazdája megpaskolta első lapockáit,
nyugtatta kezével barátját. Az mintha értené, ránézett

és kacsintásszerűen az egyik szemredőjét alulról fölcsukta. Elgam elmosolyodott.

Lassan elérték első állomásukat, ami a Hold-tó volt. A barlangból kijutva Fászlak völgyéhez nagyon hasonló terepre értek. A kijárat magas ponton helyezkedett el, sokáig elláttak. Feltűnően szép tájon sétáltak tovább. Ahány erdőcsoportot láttak, annyi színt csodálhattak. Nagyon szépséges festmény tárult szemük elé, ahol az ecsetet a természet ereje mozgatta. A füves mezőt abból néha kiálló fehér kövek tarkították. Egy erdő felé vezetett az ösvény. Mindenütt bokrok, fák, színes virágok, mezők hívogatták a maroknyi csapatot. Az öreg tölgyerdőn átkeltek, a kitaposott ösvényen bizonyára sokan járhattak, nem kellett félniük az eltévedéstől. Éles nyávogó hangok és vonyítások kísérték kalandjukat. Nem féltek, megszokták az ehhez fogható zajokat. Az erdőből kiérve meglátták a tavat, illetve annak medrét. Az ösvény újra – fuvallat miatt lengedező – magas fűvel borított tájon vezetett. Jobbról és balról bokros, dimbes-dombos sziklás talajú vidék tárult a szemük elé. A medret körülölelő fenyőerdő táborhellyel fogadta Elgamékat. A tóparton vertek sátrat egy szélvédett, kisebb tisztáson. A Hold-tó arról volt híres, hogy napközben az összes víz a mélyre húzódott, a halak ilyenkor a fenékiszapban bújtak meg. A meder mély, egy ponton szemmel leláthatatlan gödörnek tűnt. Az este eljövetele, a holdkelte során érvényesülni kez-

dett az árapály jelenség, a víz újra megtelítette az elég nagy kiterjedésű tavat. A hold fényei ragyogtak vissza a fodrozódó víztükrökben. A tábort építők itt feszítették ki ponyvájukat két fához, a másik felét a földbe vert cölöpökhöz rögzítették. Az éjjeli pára így a ferde rögtönzött fedélről lefolyt, lepergett. Elalvás előtt megcsodálta mindenki a vizet. Az olyan tiszta volt, hogy úgy látszott, mintha egy sekély tengerszem lenne előttük. Szerencsére mindenki tudta, hogy hívogató csobbanásai veszélyesek. Urir készített egy rögtönzött horgászbót, és megfogta a vacsorájukat. Lassú kapásokat nagy erejű rárántás követett, társainak kellett parton tartani a horgászt, be ne rántsa az erős és hatalmas hal. Az étel bőven elég volt mindenkinek. Nyugodtan és jól aludtak. Reggel korán indultak, még másnap el akartak érni Magaslakig. Az indulás előtt Urir egy kis palackba merített vizet és talajt a tóból, amíg még volt benne. Tette ezt azért, ha szénért mennek apjával bányába tudják nappal vagy éjjel van-e már. A kis üvegcsében lévő víz szintje ugyanúgy működött, mint a tómederben lévő. Éjjel tele lett az üvegcsé, nappal üres lett, csak a talaj látszott az alján. Hogy nappal hova lett a víz belőle ne kérdezze senki, azt nem lehetett tudni. Egyesek szerint nem is a víz, hanem a talaj volt elvarázsolva, és az apró pólusai szívták magukba a vizet, hogy az ne válhasson a napok martalékává. Ez volt a magyarázata annak is, hogy hónapokig tartó

eső nélküliség esetén sem csökkent a tó vízszintje jelentősen.

Édolé elengedte madarát, aki körkörösén nyerte a magasságot. Széllel szemben repült fel, hiába kellett többet vernie szárnyával, hiszen ennek a segítségével magasabbra juthatott. Halk, csörgő hang jelezte távolságát, pontszerűen tűnt el gazdája elől. Édolé elővette tükrét, amiben éppen azt látta, amit madara. A markolatát olyan drágakő díszítette, mint a sólyom lábán lévő mandzsettát. A többieknek megmutatta tudományát. Elmesélte, hogy a varázslatot úgy kapta madara. Korábban is együtt repültek, vadásztak, de a mindent látó szem mágia nemrég került segítségére. A csoda álmában tört rá. Egyik reggel úgy kelt fel, hogy amit éjjel átélt az álomvilágban, az működött a valóságban is. Már nem csak vadászni tudtak együtt, de segítségével messze látott, hihetetlen gyorsasággal elnézhetett bármerre. Mindezt álmában kapta ő és madara. Nem tudta pontosan kitől és hogyan jött a hasznos képesség, de nagyon örült neki. A tükör nyelén látható drágakő és a madár lábán található mandzsettába varrt kő között volt biztosan a kapcsolat. Talán ez közvetítette a madár látta kép rezgéseit, melyet aztán gazdája is szemügyre vehetett a tükör felületén. Éppen, mintha a madár szemével látna. Édolé madarát Felhőnek nevezte el. Kézmozdulatokra irányt és magasságot váltott. Tette ezt most is így, és megnézte Magaslakra melyik

ösvényen is kell menniük. A tükör jól kirajzolta, hogy jó úton állnak, csak végig kell rajta menni. Egy erdőt kereszteznek majd, az Ődre erdőt. Felhő jó 200 fejszényi magasságban volt, mikor Édolé egy tollas műbábút kezdett el pörgetni. A kis ragadozó szárnyait összehúzza zuhanórepülésbe kezdett, néha még rá is vert szárnyaival. Gyorsaságát a szem mozgása nem tudta követni. Csodálatos látvány volt a világ egyik leggyorsabb állatát figyelni. A pörgetett bábúra vágódó sólyomnak az utolsó pillanatban eldobta játékát, az azonnal rávágott, tudta, hogy finom jutalom falatok várják rajta. Ezeket gyorsan megette, majd gazdája hívására kesztyűjére reppent. A hosszú vékony lábujjával lefogta a húst, és belakmározott a lány kesztyűjén. A világos barna tollruháját barnás cseppfoltok díszítették erős mellkasán, a háta palaszürkében ragyogott. Csüdjének tetejét toll borította, csőrét farkasfog díszítette, szemei nagy barna félgömb alakú gombra hasonlítottak. Jóllakott a madár. Tollfelfújás és teste megrázása jelezte mindezt, az „i”-re a pontot az egyik láb tollruhája alá történő behúzása jelentette. Ásított még párat így kora reggel megszokásból, és már ülőfáján pihent tovább útjuk során. A túra ritmusát felvette, jól tudott pihenni, még aludni is a zötykölődés közben. Sőt ez ringatta álomba.

Útnak indultak a madár mutatta irányba. Hirtelen solymász akart lenni mindenki, úgy tetszett a nézők-

nek a bemutató. Az apák, a valódi mesterek csendben, a háttérben vonulva kísérték az utat, elhatározták úgy tesznek, mintha ott sem lennének. Amolyan próba volt ez felnőtté válásukhoz. Egyedül ilyen hosszú úton nem voltak gyermekeik, de ha sikerül minden próbát kiállniuk, akkor többé nincs szüksége a kíséretre, mert felnőtté válnak.

– Ez nem semmi volt. Mit tud még ez a kis gyönyörűség? – Elgam érdeklődni kezdett, rendkívüli módon tettsett neki, amit látott.

– Nem elég ez neked? A világ legokosabb és leghasznosabb madara. Éhezni nem hagy, eltévedni nem hagy, hűségesen ül a vállamon. Mi kell még?

Édolé ránézett Elgamra, nézésében volt valami édes mosoly. Talán tetszett neki a fiú. Elgamnak sem volt közömbös, de lassan elérték az Ődre erdőt, figyelmüket elterelte a látvány. A többi fától eltérően csodálatos őszi sárga színben pompázott az erdő. Pedig éppen csak nyár volt.

Rog megkérdezte a gyerekeket, ki hallotta már pontosan milyen erdő ez. Nem tudott senki válaszolni neki, ezért elmesélte, hogy ez a rengeteg egy különleges csoportosulás. A fák rügyezés után sárga, őszi színüket mutatják, és ahogy közeledik a tél, előbb zöld színbe, majd rügybe válnak. Egy ponton túl visszafelé zajlik le minden nedvkeringés a fákbán. Így lehet az, hogy életük csúcspontja után a fák törpülni kezdenek, egé-

szen a magházukba húzódnak vissza, csírázás előtti állapotukba. A következő évben újra kihajtanak és kezdődik minden előlről. Érdekessége még az az erdő fáinak, ha a növekedési szakaszban szedünk róla ágakat és abból kosarat fonunk, akkor az abba tett dolgok, – például étel – a bőségtől megduplázódik egy éjjel alatt. Ha a csökkenő időszakban szedett ágakból fonunk, akkor pedig csökkent mindent. A mágiát még a nagy paktum előtt a Messzelátók szórták ezekre az erdőkre, mert zavarta látásukban. Elpusztítani nem akarták teljesen, beletörődtek abba, hogy az év egy bizonyos szakában megnőnek, majd aztán csökken a méretük és el is tűnnek egy időre. A vesszejükből font bőséges kosarak nekik is kellettek. Az erdőn aztán a mágia rajta maradt. Ezért is Ődre a neve. Ez visszafelé olvasva erdő. Kicsit fordítva viselkedett ott minden.

– Ahogy látom még éppen növekszik, de reggel szerintem már csökkenni kezd a magasságuk – tette hozzá meséjéhez Elgam apja.

– Ezt még nekem sem mesélted apám.

– Rog bácsi maga honnan tudja ezeket? – kérdezte Scarl.

– Nekem is apám mesélte, akinek szintén az apukája mondta el. Ősi fák őrzője a mi családunk.

– Már megérte eljönni erre az útra – nyugtázta Scarl a hallottakat.

Az apák egymásra néztek, és büszkén a háttérben maradtak továbbra is. Megfogalmazódott a fejükben, hogy ők Magaslaknál visszafordulnak, ha így halad minden, rengeteg dolog van otthon is, a gyerekek pedig biztonságban vannak, megoldanak minden helyzetet, ahogyan eddig is. A gonosz idáig már nem ér el, és legalább kipróbálják magukat.

Elgam az este szedett ágakból apja kérésére font egy kisebb kosarat, s ugyanezt tette reggel a már fogyó gallyakból.

Megérkeztek Magaslakba. A társfákat nem csak Elgam és Urir használta, minden nagyobb településen működtek. Hírnökök felügyelték és adták tovább az üzeneteket. A kapuőrök pontosan tudták, hogy hamarosan megérkeznek a fiatalok. Azért is tudták, mert Rog fontos üzenetet kapott feleségétől. Az üzenetben az állt, hogy tüstént induljon haza megérkezését követően. Az apák terveit, – hogy innen ők hazaindulnak – mindez megerősítette. Az ifjak erről mit sem tudtak. Kissé meglepődtek, ugyanakkor a szabadság érzése járta át testüket, összességében örültek neki, hogy kipróbálhatják magukat. Jóleső félelemmel mentek tovább. Búcsúzóul kaptak jó néhány intelmet és apai ölelést, volt ahol a mécses is eltört.

Magaslak a nevét onnan kapta, hogy egy fennsíkon épült fel a település, a Völgyiség legmagasabban fekvő emberlakta községe címet viselte. Nem időztek itt so-

káig, nem volt okuk maradni. Éppen borversenyt tartottak, ezért sokan gyűltek össze a faluban, de ez nem hozta lázba Elgamékat, sokkal jobban szerették volna tudni a varázsló teljes történetét a varázsgömbben láttakkal kapcsolatban. Ez volt az a pont, ahonnan délre kellett fordulniuk. Bár a Fáslaknak helyet adó völgy szomszédos volt ezzel a területtel, de közvetlen átjáró ide nem vezetett, ezért volt szükség erre a nagy kitérőre. Az átjárók bonyolultsága az itt élőket védte, nehezebb volt megtámadni e falvakat, hiszen mire odaértek, már a híruk megelőzte volna a katonákat.

Déli irányba folytatták útjukat. A bátorság hídja választotta el őket attól a hegyi ösvénytől, amin felkaptatva elvileg elérik a varázsló barlangját Édolé szerint. Az átjárón áthaladva elértek több folyó és erdő után ahhoz a hegyhez, aminek a déli oldalából egy út vitt tovább a tenger előtt található utolsó hegyre. Itt volt a bátorság hídja. Jókorá kaptató után odaértek egy szirthez. A két kötélén kívül nem lógott a mély szakadék fölött se farúd, se kötömb, se semmi. Olyan magasan voltak, hogy alattuk a párától felhőket láttak. Tulajdonképpen a semmi fölött álltak. Melkum hátrahőkölt. Majdnem letolatott, Elgam kapta el a szarat.

– Itt hogy megyünk tovább? – kérdezte az erdész a többiektől.

A szél ebben a magasságban olyan erősen játszott mindenki hajával, hogy Felhőt is le kellett kötni bék-

lyójával ülőfájához. Édolé megkérte, hogy ne nyitogassa szárnyait, mert a szél azonnal letépné helyéről. A madár megértette. Gúzsban maradt.

– Nem tudom, ezen a kötélén nem tudunk átkelni, túl messze van a vége, nem bírná ki sem a kezünk, sem a lábunk. De ha mégis, akkor Melkumot itt kell hagynunk – gondolkodott hangosan Urir.

Miközben ezeket mondogatta, a szél még jobban fel erősödött és a fiú egyensúlyát veszítve bedőlt a kötelek közé, és a szakadékba esett. A szakadékba esett volna, de ahogy dőlni kezdett a semmiből kirajzolódott egy kőtorony, ami az üresség aljáig leért, amolyan kezdő lépcsőt adva a kötelek közé. A híd létezett, de csak a bátor szemek látták hova kell lépni. Urir az eséskor is így viselkedett, ezért kapta meg a zuhanását megakadályozó talpkövet. Ekkor értették meg a híd nevének okát. Mindenki erőt vett gondolatain, és még Melkum is összeszedte magát. Csodálatosan kirajzolódott a híd. Mindenki fejében másképp nézett ki. Elgam hatalmas fahidat, Urir vashidat, Scarl bőrindákból font folyosót, Édolé madarak által húzott lebegő kocsit látott. Átkeltek. Melkum milyen módon látta az átkelést, sajnos nem tudta elmesélni. Először nem is sejtették, hogy nem mindenki ugyanazt látja. Elgam szólt el magát, hogy ilyet még ő sem faraghatott volna. Urirnak ez gyanús lett, hiszen a vasat aligha lehet faragni, és ek-

kor mesélték el egymásnak ki milyen módon jutott el a túloldalra.

– Melkum te min jöttél át? – Kérdezte nevetve Édolé.

Melkum a vicces kérdésre csak melkumozott. Megrázta magát, lerázta a félelem porát és haladtak tovább. Muszáj volt pihenniük, a szél annyira kivette az erejüket, hogy enniük, inniuk kellett.

Behúzódtak egy barlangba. A bejáratot egy ismeretlen fejforma adta, aminek a szája volt az ajtó. A szobrot kőtömbökből faragta ki valaki. Végre elállt a szél, erőt gyűjtöttek, Melkum adta étküket. Hogy elég legyen mindenkinek, egy részét betették a bőség kosarába, szerencse, hogy Rog fonatott fiával belőle. Volt vacsorájuk, s reggel is bőségesen ehettek. Melkum hatalmas, kézzel tépett fűcsomót rágcsálhatott a fal tövéhez feküdve. Furcsa hangra lettek figyelmesek, mintha morgott volna az üreg. Földrengést is éreztek, de nem tulajdonítottak neki nagy jelentőséget, gyakran rengett feléjük a föld. A falon érdekes, indás növény húzódott, ami valamiért a szekér felé tört ki. Szó szerint megduzzadtak a szárak. Fáradt volt mindenki, nem foglalkoztak vele, elaludtak. Reggel, mikor ébredtek, már akkor érezték, hogy valami furcsa. Először nem tudták, hogy mi. Összepakoltak, kiléptek az éjjeli rejtekükről és elcsodálkoztak. Ismeretlen táj terült elébük. Amerre csak elláttak zöld füves sztyeppe, kisebb dombok tarkítottak mindent. A barlang bejárata épp olyan

volt, mint ahol beléptek, de egy teljesen idegen világban találták magukat. Felettük lámpást tartó hatalmas női kőszobor, távolabb valami kastély romjai me-redeztek, a hegyoldalban pedig egy láthatóan elhagyatott vár állt. Néhol víz gyűlt fel a gödrökben, azok ki-sebb nagyobb tavakat alkottak. Szélnek nyoma sem volt, olyan csönd és béke honolt, mintha nem is lenne a levegőben semmi, mintha egy időtől megállított vi-lágban nézelődnének. Árnyékot sehol sem láttak. Tana-kodtak hogyan tovább, a teljes tanácstalanság tarisz-nyája húzta a vállukat. Felhő tett egy kört fejük felett, de ő sem látott kiutat semerre, az addig látott ösvé-nyeket sem fedezte fel sehol. Hirtelen hatalmas morajt hallottak egyik irányból. Elbújtak a barlang bejárata előtt, Felhő is ide landolt, majd kisvártatva azt látták, hogy egy hatalmas sereg halad el az elhagyatott felleg-vár irányába. Az állatok vágójától remegett minden. Nem lehetett látni pontosan mik vonultak, ahhoz messze vonultak. A kardok és páncélok messziről csil-logtak. Harci csapat volt ez, az bizonyosságot nyert a sólyom szeme nélkül is. Mire eltűntek újra esteledett. Nem értették mi történt velük, miért lett ilyen hamar ismét este. Kénytelenek voltak megvárni míg kivirrad. A barlangban a falon ugyanazok az indák voltak, ugyanúgy megduzzadtak a szekér közelében. Ismétlődött a tegnapi morajlás, kis mozgás alattuk. Megijed-

tek. A kétségbeesés kerülgette őket, de Godosz nem jelent meg. Ez bizakodásra adott okot.

– Várjuk meg a reggelt, hátha okosabbak leszünk – mondta a többieknek Elgam.

Mindenki egyetértett vele, nem is tudtak volna másképpen cselekedni. Szinte senki nem tudott aludni. Ekkor már jobban érezték az alattuk sziklaszilárdnak hitt kőtömb mozgását. Szívük dobogása akkor állt helyére, mikor reggel kilépve ott találták magukat, ahol kellett. Újra a megszokott világukba kerültek, s mivel végre reggel világosban nézhettek szét Édolé már látta, hogy nincsenek messze attól a helytől, amit a varázsgömbben látott. Nem járt még itt, de ismerte a helyet. Mindezt álmában látta, ekkor merte csak elmesélni a többieknek. Ha ott akkor teszi, senki nem tartott volna vele. Itt már nem kételkedhettek benne. Hamarosan rengeteg színes zászlót lengetett a szél előttük fenn a magasban. Épp ahogy a gömbben látták. A hegyi ösvényen elindultak, rengeteg lépcsőn másztak fel, a szerével nem volt egyszerű felmenni. Az első pihenőnél azt hátra is hagyták, Melkum szabad döntése alapján a csapattal tartott. Megérkeztek a barlang bejárata elé, szemüket le sem tudták venni a déli irányba hullámzó ósóceánról. Egy belső hang beinvitálta őket. Beréve meleg hangulatú, otthonias, tágas lak fogadta az érkezőket. A levegő kellemes meleget nyújtott, onnan megfordulva ugyanúgy a hatalmas, horizontba zuhanó

víztömeget látták. Belépett először egy hang hozzájuk,
majd megjelent a látomásban látott varázsló.